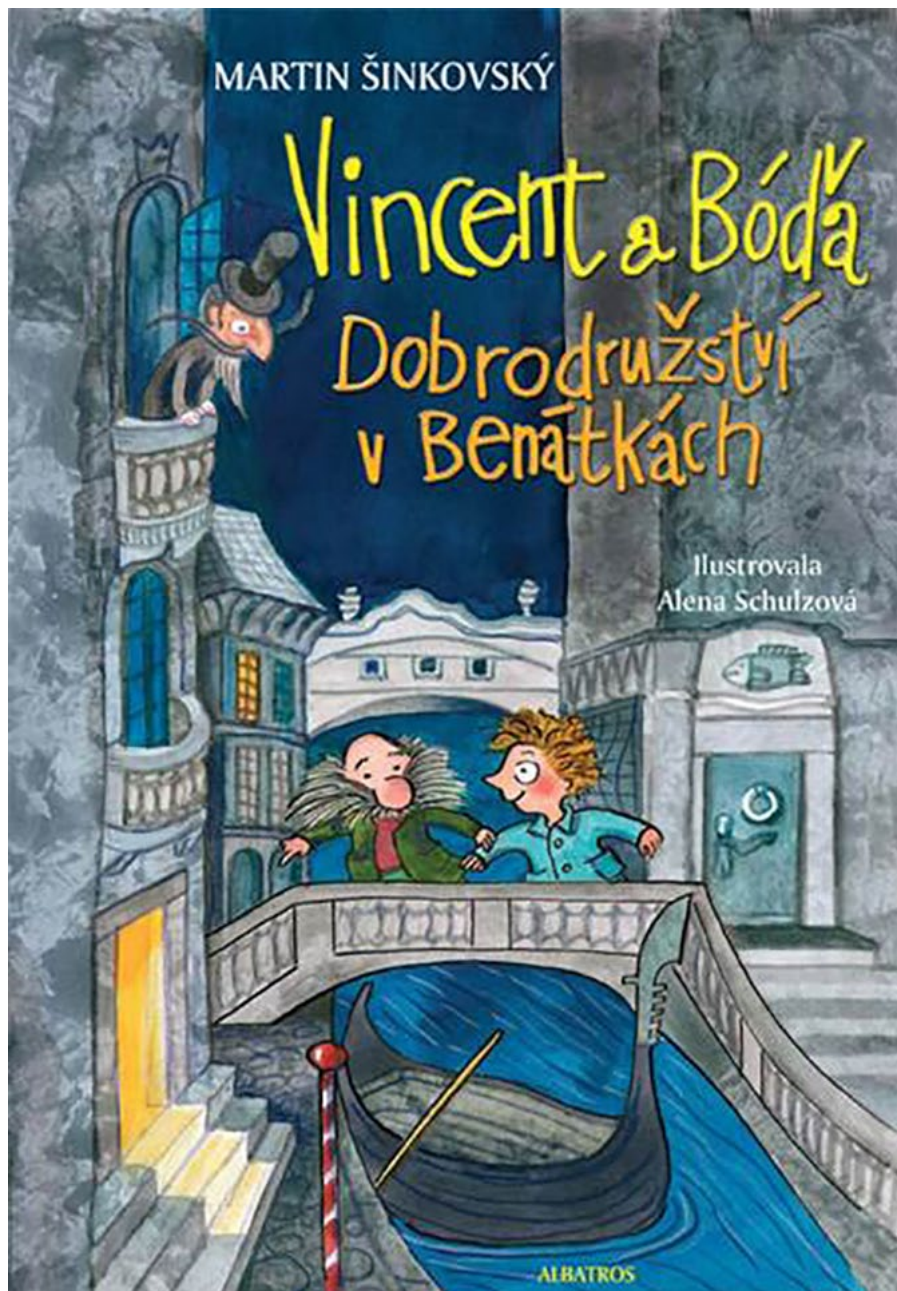

MARTIN ŠINKOVSKÝ

Vincenc a Boda

Dobrodružství v Benátkách

Ilustrovala
Alena Schulzová

Vincent a Bóďa

Dobrodružství v Benátkách

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Martin Šinkovský
Vincent a Bóďa – Dobrodružství v Benátkách – e-kniha
Copyright © Albatros, 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Vincent a Bóďa
Dobrodružství v Benátkách

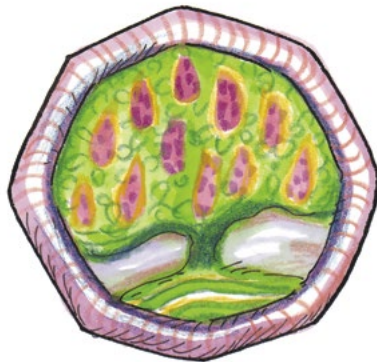
MARTIN ŠINKOVSKÝ

Ilustrovala Alena Schulzová

Vincenc a Boda
Dobrodružství
v Benátkách

ALBATROS

Manželce Denise a dcerám Lotě a Zoje,
bez kterých bych nenapsal ani čárku.

© Martin Šinkovský, 2016
Illustrations © Alena Schulzová, 2016

ISBN tištěné verze 978-80-00-04297-8
ISBN e-knihy 978-80-00-04330-2

KAPITOLA PRVNÍ

Letní ráno

„Tuktuktuktuk.“ Malý Bóďa se na posteli zavr-
těl. „Tuktuktuktuktuk.“ Ten příjemný, měkký zvuk
důvěrně poznával. Oznamoval mu, že je ráno. Bóďa
otevřel jedno oko a z bezprostřední blízkosti viděl
Ferdův čenich položený u jeho polštáře. Jezevčík krčil
čumák a vyfukoval vzduch vlhkými nozdrami.

„Tuktuk.“

„Ještě chvíli, Ferdo,“ zívá Bóďa a přitáhl si k sobě
medvěda Evžena, který mu byl nerozlučným společní-
kem ve spánku.

Začala pravidelná ranní hra. Ferda vzal do své tla-
my Evženovu trčící končetinu a jemně (aby mu snad
neublížil), ale přitom silně medvěda vytáhl z postele.
Něžně až omluvně jej položil na podlahu a rychlým
skokem zaujal jeho místo. Bóďa Ferdu pevně objal

a jezevčík za chvíli tvrdě usnul. Spánek mu však vydržel sotva pět minut, protože sluníčko, které do pokoje svítilo střešním oknem, posunulo své paprsky přímo na jeho zavřené oči. Ferda si odfrkl a začal olizovat Bód'ovi obličej. Chlapec věděl, že spánek je definitivně u konce a začal se protahovat. Ferda radostně vyskočil z postele a začal hopkat. Jeho tlapky vesele cinkaly po prkenné podlaze. Než si Bód'a nazul papuče, byl už pes dole v kuchyni a štěkotem chlapci oznamoval, že snídaně je na stole.

Bód'a rozespale sešel po schodech z půdy, kde mu děda s babičkou udělali pokoj, aby u nich mohl celý srpen trávit prázdniny. Vesele pozdravil babičku, která stála v kuchyni a dávala na stůl máslo, šunku a sýr.

V ošatce už byl připravený nakrájený chleba a u talířku stál hrnek s kouřícím čajem.

„Dobré ráno, Bód’o. Jak ses vyspal?“

„Jako dudek, babi,“ zasmál se vnuk a sedl si ke stolu.

„Moment, moment, mladíku. Nejdřív se běž umýt a obléct. V pyžamu se nesnídá,“ řekla naoko přísně babička a popostrčila Bód’u směrem ke koupelně.

Babička chvíli poslouchala, jak Bód’a běhá po domě. Vzala při tom kuchařku a listovala v ní. Hledala, co dobrého uvaří svému muži a vnukovi. Za chvíli se šestiletý kluk, který půjde v září poprvé do školy, přivalil jako velká voda a v patách měl poskakujícího a štěkajícího Ferdu.

„Kde je vlastně děda?“ zeptal se, když si sedl ke stolu a usrkl si čaje.

„Šel se starým Pláteníkem na vinohrad. Můžeš si vzít kolo a jet se podívat za nimi. Nejdřív mi ale skočíš do krámu nakoupit,“ řekla babička a hlasitě zabouchla kuchařku s tím, že v ní není nic zajímavého a uvaří rajskou.

„Klíďo, babi. Vezmu ven Ferdu,“ odvětil s plnou pusou Bód’a.

Chvíli po snídani už si Bód’a vykračoval letním rámem, v kapse měl lístek se seznamem pro paní prodava-

vačku a peníze a v ruce držel velkou nákupní tašku. Kolem něj pobíhal Ferda, který se zastavil u každého patníku, pečlivě ho očuchal, pak zvedl zadní nohu a označil si jej jako svůj majetek. Na trávníku před kostelem pak jezevčík nejspíš zavětril nějakou myš a přiskočil k nenápadné díře v zemi. Nejdřív do ní vrazil svůj čenich, až ho měl celý od hlíny, a začal zběsile frkat a štěkat. Jeho přední packy se proměnily ve výkonná rypadla a z malé díry se brzy stala jáma vhodná k zasazení stromu. „Ferdo, Ferdo, nech toho! Fuj je to! K noze!“ snažil se Bóďa psa uklidnit, ale ten ho

neslyšel a divoce hrabal dál. Po chvíli nechal hrabání a znovu strčil čenich hluboko do díry. Pochopil, že je díra prázdná a nechal toho. Přiběhl zpátky ke svému pánovi a po cestě frkal hlínu všude kolem sebe.

„Ahoj, Bóďo.“

Hoch otočil hlavu směrem, odkud přišel pozdrav.

„Jé, ahoj, Lotko.“

K Bóďovi mířila stejně stará holčička ve žlutých šatech. Jelikož v ruce držela nákupní tašku, bylo jasné, kam má namířeno.

„Taky tě poslali na nákup?“

„No jo, babička bude vařit rajskou.“

„Mamka zase borůvkový knedlíky,“ odpověděla Lotka.

Na jejich výrazech bylo patrné, že by si nabídku s chutí vyměnili.

V místní samoobsluze bylo celkem prázdkno. Nudící se mladá prodavačka si za pokladnou pilovala nehty na levé ruce a v puse převalovala žvýkačku.

„Co budeš dělat, až nakoupíš? V sadu nám dozrály žňovky, nechceš přijít ochutnat?“ ptala se Lotka Bódi, když vstupovali do obchodu.

„Klíďo můžu. Měl jsem jít sice za dědou do vinnohradu, ale to můžu po obědě,“ odvětil Bóďa, aniž by přesně tušil, co jsou to žňovky.

Po chvíli hledání našel Bóďa mezi regály druhou prodavačku, která zrovna rovnala krabičky s porcovaným čajem. Bóďa byl rád, že tu je. Byla starší než ta u pokladny a už mu několikrát pomáhala. Navíc se s babičkou dobře znala. „Tak ukaž, co tady máš,“ přivítala hoča s úsměvem prodavačka a vzala si nabízený papírek se seznamem.

Jen co si přečetla první položku, rázným krokem vyrazila po prodejně. Bóďa s Lotkou jí byli v patách a chvílemi museli i popobíhat.

„Máslo, rajský protlak... ty vem radši dva, hřebíček... Koukám, že bude rajská omáčka. Já ji zahušťuju strouhaným perníkem. Nevíš, jestli má babička perník na strouhání? Dneska dovezli, tak já ti ho tam radši přidám. Tymián? Babička dává do rajské tymián? To musím vyzkoušet,“ mudrovala prodavačka, zatímco Bóďovi podávala jednotlivé věci.

„A co máš ty?“ obrátila se na Lotku, když byla s Bóďovým seznamem hotová.